

Sygn. akt VI Pa 26/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Mrugowski

Sędziowie SO Joanna Siupka – Mróz

SO Anna Brudkowska - Lau

Protokolant st. sekr. sądowy Jolanta Bieniaszewska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w B.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 27 grudnia 2018 r.

sygn. akt VII P 428/18

1. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zobowiązuje pozwaną do sprostowania świadectwa pracy z dnia 25 lipca 2018 r. poprzez wpisanie w punkcie 1 (pierwszym), przed datą 31 grudnia 1998 r., że powód był zatrudniony w okresie od 15 czerwca 1992 r. do 30 grudnia 1998 r. w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T. i zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy w tym zakresie;

2. w pozostałej części uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy przez wskazanie, że powód świadczył pracę w szczególnym charakterze.

SSO Tomasz Mrugowski

SSO Joanna Siupka – Mróz SSO Anna Brudkowska - Lau

UZASADNIENIE

Powód W. D. domagał się sprostowania świadectwa pracy wydanego 25 lipca 2018 r. poprzez wskazanie w pkt. 6 podpunkt 11, że świadczył on przez cały okres zatrudnienia prace w szczególnym charakterze oraz - w punkcie pierwszym - poprzez dodanie, iż był on zatrudniony w okresie od 15 czerwca 1992 r. do 30 grudnia 1998 r. w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T., a także zwrotu kosztów postępowania.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, iż powód został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T., a następnie mianowany, na podstawie art. 4 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych na stanowisko komisarza skarbowego w urzędzie kontroli skarbowej w T.. Pismem z dnia 29 grudnia 1998 r. powód, na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych został przeniesiony do pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B. z dniem 31 grudnia 1998 r. W dniu 31 grudnia 1998 r. powód został powołany do pełnienia funkcji inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia w UKS w B., którą sprawował do 20 lutego 2017 r. Powód otrzymał świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 1998 r., z którego wynikało, iż stosunek pracy ustał w wyniku przeniesienia służbowego do pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B., na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. W jego ocenie, jednak stosunek pracy nie uległ rozwiązaniu ani wygaśnięciu. Przeniesienie urzędnika państwowego do pracy w innym urzędzie nie powoduje utraty tożsamości stosunku pracy, a urzędnik mianowany zachowuje status wynikający z mianowania. Wobec tego pozwany powinien zamieścić wszystkie okresy zatrudnienia w UKS w T.. Ponadto uzasadniając żądanie sprostowania świadectwa pracy przez wskazanie, że świadczył pracę w szczególnym charakterze, powód argumentował, że art. 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje, że za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się m. in. pracowników organów kontroli państwowej oraz pracowników administracji celnej. Powód wykonywał swoje obowiązki na podstawie ustawy z 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, celem, której było ochrona interesów i praw majątkowych Skarbu Państwa oraz zapewnienie skuteczności wykonywania zobowiązań podatkowych i innych należności stanowiących dochód budżetu państwa lub państwowych funduszy celowych, badanie zgodności z prawem gospodarowania mieniem innych państwowych osób prawnych. Do zakresu kontroli skarbowej należało kontrola rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatków stanowiących dochód budżetu państwa, a także innych należności pieniężnych budżetu państwa lub państwowych funduszy celowych, kontrola celowości i legalności wydatkowania środków budżetowych oraz prawidłowości obliczania i wykorzystywania dotacji budżetowych, badanie zgodności prawem wykorzystania i rozporządzania mieniem państwowych. Charakter pracy powoda w pełni odpowiada definicji pracownika organów kontroli państwowej, gdyż taką była i jest kontrola skarbową.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagała się oddalenia powództwa argumentując, że przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powinny być odczytywane i stosowane z uwzględnieniem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Z rozporządzenia wynika, że pracownicy urzędów kontroli skarbowej nie zostali objęci obniżonym wiekiem emerytalnym. Takie uprawnienie zostało przyznane jedynie pracownikom NIK. Odnośnie do drugiego z żądań pozwu pozwany argumentował, że powodowi wydano już świadectwo pracy za okres od 15 czerwca 1992 r. do 30 grudnia 1998 r., co uzasadniało pominięcie tego okresu w świadectwie wydanym przez pozwanego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz obciążył kosztami sądowymi Skarb Państwa.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód W. D. w dniu 15 czerwca 1992 roku został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 30 czerwca 1993 roku w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T.. W dniu 14 listopada 1992 roku powód zdał egzamin kwalifikacyjny na stanowisko Inspektora kontroli skarbowej z wynikiem pozytywnym, a 9 czerwca 1993 roku został mianowany na komisarza skarbowego w urzędzie kontroli skarbowej w T.. Następnie z dniem 1 sierpnia 1993 roku został powołany na inspektora kontroli skarbowej czwartego stopnia w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T., a z dniem 1 września 1996 roku na inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia. W dniu 30 grudnia 1998 r. Urząd Kontroli Skarbowej w T. wystawił powodowi świadectwo pracy za okres od 15 czerwca 1992 roku do 30 grudnia 1998 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku: starszego referendarza, ostatnio inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia. Świadectwo zawiera adnotację, iż stosunek pracy rozwiązał się w związku z przeniesieniem służbowym do pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B. na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach urzędów państwowych. Powód na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o pracownikach

urzędów państwowych został z dniem 31 grudnia 1998 roku przeniesiony do pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B., przy czym stanowisko i wynagrodzenie pozostało bez zmian. Powód w okresie od 31 grudnia 1998 roku do 25 lipca 2018 roku sprawował funkcję inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B., naczelnika wydziału, p. o. kierownika wydziału, kierownika wydziału, starszego eksperta skarbowego. Powód rozwiązał stosunek pracy z pozwaną na podstawie porozumienia stron.

Tego rodzaju stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dokumenty w aktach osobowych, pismo z dnia 29.12.1998 roku oraz na podstawie dowodu z przesłuchania powoda, które ocenił, jako wzajemnie spójne i zasługujące na wiarę.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, iż przeniesienie powoda, w oparciu o przepisy ustawy o pracownikach urzędów państwowych, z dniem 31 grudnia 1998 roku z Urzędu Kontroli Skarbowej w T. do Urzędu Kontroli Skarbowej w B., skutkowało zmianą pracodawcy i rozwiązaniem stosunku pracy, a w konsekwencji poprzedni pracodawca powoda był zobligowany w oparciu o dyspozycję art. 97 Kodeksu pracy do wystawienia świadectwa pracy. Sąd Rejonowy wywiódł ten wniosek ze stwierdzenia, iż w razie przeniesienia urzędnika nie można wykluczyć zgodnej z prawem ewentualności sporządzenia nowego aktu mianowania i ponownego nawiązania stosunku pracy z urzędnikiem mianowanym.

Odnosząc się do żądania powoda wskazania w pkt 6 podpunkt 11 świadectwa pracy, że świadczył on pracę, przez cały okres zatrudnienia, w szczególnych warunkach, Sąd Rejonowy wskazał na treść przepisu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2018 poz. 1270) oraz Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), które stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami" (§ 1 pkt 1 Rozporządzenia). W kontekście cytowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisów rozporządzenia Sąd Rejonowy uznał, iż analiza wymienionych w Rozporządzeniu zawodów nie pozwala na stwierdzenie, iż pracownik Urzędu Kontroli Skarbowej (inspektor kontroli skarbowej trzeciego stopnia) jest pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nie można, bowiem za pracownika kontroli państwowej, o jakim mowa w art. 32 § 3 FUS uważać pracownika niewymienionego w rozporządzeniu. Rozporządzenie wskazuje zaś jedynie na pracowników Najwyższej Izby Kontroli jako pracowników kontroli państwowej wykonujących prace w szczególnym charakterze i nie wymienia pracowników kontroli skarbowej. Sąd Rejonowy przywołał również wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 maja 2014 roku (sygn. III AUa 2015/13 LEX 1474175). Sąd Rejonowy uznał, zatem iż brak jest przepisów, które pozwalałyby uznać, iż powód jako pracownik kontroli skarbowej wykonywał pracę w szczególnych warunkach bądź szczególnym charakterze.

W apelacji, którą powód wywiódł od zaskarżonego wyroku zarzucił on naruszenie prawa materialnego:

1. art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż Inspektor Kontroli Skarbowej nie jest pracownikiem organu kontroli państwowej, podczas gdy właściwa interpretacja niniejszego przepisu prowadzi do wniosku przeciwnego i w konsekwencji powinno prowadzić do uznania, iż powód jest w gronie pracowników, których praca uznawana jest za wykonywaną w szczególnych warunkach,

2. art. 97 ust. 1 kodeksu pracy poprzez jego błędną interpretację i uznanie, iż powodowi słusznie wydano świadectwo pracy podczas przenoszenia go z Urzędu Kontroli Skarbowej z T. do Urzędu Kontroli Skarbowej w B., podczas gdy, nie doszło do rozwiązania ani wygaśnięcia stosunku pracy z powodem, wobec czego nie zaszła konieczna przesłanka do wydania świadectwa pracy.

Powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i sprostowanie świadectwa pracy:

1. poprzez wskazanie w pkt. 6 podpunkt 11 że powód świadczył pracę przez cały okres zatrudnienia w szczególnym charakterze,
2. poprzez dodanie, iż był on zatrudniony w okresie od 15 czerwca 1992 r. do 30 grudnia 1998 r. w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T.

Powód domagał się także zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji argumentował, podobnie jak w pozwie, iż wedle poglądów doktryny kontrola skarbową jest jednym z rodzajów kontroli państwowej, realizowanej przez organy administracji rządowej podległe ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Jej podstawowym celem jest ochrona interesów i praw majątkowych Skarbu Państwa, powód zaś wykonywał swoje obowiązki w ramach organów kontroli skarbowej, która jest jednym z rodzajów kontroli państwowej.

Odnosząc się do przepisu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, apelujący wywodził także, iż treść art. 32 ust. 3 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach przesądza o tym, iż praca wykonywana przez powoda miała charakter pracy wykonywanej w szczególnym charakterze. Ustawodawca, bowiem w art. 32 ust. 3 pkt. 1-3 posłużył się pojęciami ogólnymi takimi jak: pracownik organu kontroli państwowej, pracownik organów administracji celnej oraz pracownik wykonujący działalność twórczą lub artystyczną. Zamiarem ustawodawcy, zatem było objęcie regulacją wynikającą z art. 32 wszystkich pracowników kontroli państwowej czy też wszystkich pracowników organów administracji celnej.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 97 ust. 1 kodeksu pracy apelujący wskazywał, że regulacja ustawy o pracownikach urzędów państwowych ma charakter szczególny i autonomiczny. Unormowanie dotyczące nawiązania, zmiany i rozwiązania stosunku pracy jest pełne, a co za tym idzie stosowanie w tym zakresie przepisów kodeksu pracy na zasadzie art. 5 kodeksu pracy jest wyłączone. Wobec tego Urząd Kontroli Skarbowej w T. nie miał prawa do wydania świadectwa pracy, bowiem nie zaszła żadna z przesłanek przewidziana w ustawie o pracownikach urzędów państwowych powodująca wygaśnięcie lub rozwiązanie stosunku pracy.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł oddalenie apelacji oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych w oparciu o argumentację zawartą już w odpowiedzi na pozew.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie, przy czym podkreślić należy, że Sąd drugiej instancji rozpoznający apelację nie jest związany jej wnioskami i może wydać orzeczenie kasatoryjne także w przypadku, w którym apelujący domaga się jedynie zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenia, co do istoty sprawy (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 5 września 2018, III AUa 1090/17, w systemie Lex nr 2570403). W ocenie Sądu Okręgowego tego rodzaju orzeczenie okazało się uzasadnione w odniesieniu do żądania sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że powód świadczył pracę przez cały okres zatrudnienia w szczególnym charakterze. Odnosnie, natomiast żądania sprostowania świadectwa pracy poprzez dodanie, że powód był zatrudniony w okresie od 15 czerwca 1992 r. do 30 grudnia 1998 r. w Urzędzie Kontroli Skarbowej w T. Sąd Okręgowy uznał apelację za uzasadnioną w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku.

W tym ostatnim zakresie, to jak wynika z motywów zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy uznał, że w grudniu 1998 r. doszło do rozwiązania stosunku pracy w związku z przeniesieniem służbowym powoda do pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B., co skutkowało też wydaniem świadectwa pracy przez dotychczasowego pracodawcę, Urząd Kontroli Skarbowej w T.. Jednocześnie Sąd Rejonowy zaznaczył, że przeniesienie urzędnika państwowego w oparciu o przepisy ustawy o pracownikach urzędów państwowych nie musiało rodzić konieczności rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu Okręgowego tego rodzaju ustalenie pozostawało w sprzeczności z dowodami, na których oparł się Sąd Rejonowy. Z zeznań powoda nie wynikało, bowiem, że jego prośba do Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej dotyczyła rozwiązania stosunku pracy, a dokonane przeniesienie miało wedle niego charakter „automatyczny”. Koresponduje

to z pismem z dnia 15 grudnia 1998 r., w którym powód oświadczył, iż akceptuje propozycję przeniesienia służbowego w trybie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych – do pracy w UKS w B. na stanowisko inspektora kontroli III stopnia i wniósł o odwołanie go ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej w UKS w T. pod warunkiem wydania aktu o powołaniu go na stanowisko inspektora kontroli skarbowej III stopnia w UKS w B., w związku, z którym Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w B. zawiadomił powoda, że na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych przenosi powoda z dniem 31 grudnia 1998 r. do pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B.

dowód: pismo powoda z 15 grudnia 1998 r. – k. 58 akt osobowych, pismo z 29 grudnia 1998 r. – k. 60 akt osobowych

Po dokonaniu tych ustaleń należy wskazać, iż zgodnie z art. 42 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej w brzemieniu obowiązującym 30 grudnia 1998 r. Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej mógł odwołać inspektora z zajmowanego stanowiska, jeżeli inspektor złożył rezygnację z zajmowanego stanowiska, jednak odwołanie inspektora z tej przyczyny nie stanowiło rozwiązania stosunku pracy; nowe warunki pracy i płacy proponował odwołanemu inspektorowi dyrektor urzędu kontroli skarbowej. Wyjaśnia to dlaczego pismem z dnia 30 grudnia 1998 r. odwołano powoda z dniem 30 grudnia 1998 r. ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia w UKS w T., na podstawie art. 8 ust. 3 w zw. z art. 42 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, a następnie 31 grudnia 1998 r. aktem powołania z dnia 31 grudnia 1998 r. powołano powoda na inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia w UKS w B.. W konsekwencji, skoro przeniesienie nie było poprzedzone rozwiązaniem stosunku pracy, a powód był zatrudniony u pozwanego - również w okresie od 15 czerwca 1992 r. do 30 grudnia 1998 r., trafny okazał się zarzut apelującego naruszenia przepisu art. 97 § 1 K. p., a z tego względu, na podstawie art. 386 § 1 K. p. c. orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach w tej części Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 i § 9 ust. 1 pkt. 3 i § 10 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Odnośnie do drugiego z żądań pozwu to, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku ocena, iż powód, powołany na stanowisko inspektora kontroli skarbowej, nie wykonywał pracy w szczególnym charakterze wynikała z dokonanej przez Sąd Rejonowy analizy przepisów art. 32 § 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43). Sąd Rejonowy uznał, że za pracownika kontroli państwowej, o jakim mowa w art. 32 § 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie można uważać pracownika niewymienionego w ww. rozporządzeniu, to zaś wskazuje jedynie na pracowników Najwyższej Izby Kontroli jako pracowników kontroli państwowej wykonujących pracę w szczególnym charakterze.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zostało wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267). Stosownie do treści przepisu art. 53 ust. 3 tej ustawy: „za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważano:

- 1) funkcjonariuszy pożarnictwa,
 - 1a) pracowników jednostek ochrony przeciwpożarowej, (...)
- 2) pracowników organów administracji celnej,
- 3) pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną,
- 4) dziennikarzy,

5) niektórych pracowników budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych (...),

6) pracowników organów kontroli państwowej.

W zakresie delegacji ustanowionej w art. 55 tej ustawy znalazło się, natomiast określenie rodzajów prac lub stanowisk pracy oraz warunki, na podstawie, których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługiwało prawo do emerytury w określonym, niższym wieku albo wzrost emerytury lub renty. Skoro roszczenie powoda nie było ukierunkowane na uzyskanie takiego uprawnienia, nietrafne było ograniczenie zakresu pojęcia pracy w szczególnym charakterze do pracy wykonywanej przez pracowników wymienionych w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r., a więc pracy pracowników Najwyższej Izby Kontroli. Należy podkreślić, że art. 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje, podobnie jak czynił to przepis art. 53 ust. 3 ustawy z 14 grudnia 1982 r., m. in. pracowników organów kontroli państwowej, jednak pojęcie „organów kontroli państwowej” nie zostało tam ograniczone do pracowników NIK, a jego znaczenie ulegało zmianom w czasie, które nie mogą pozostać bez wpływu na rozstrzygnięcie. Poszukując odpowiedzi na znaczenie tego terminu w orzecznictwie należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 2015/13 stwierdził, iż Najwyższa Izba Kontroli jest jednym z organów kontroli państwa (organem kontroli sensu stricte), istniejącym obok innych organów kontroli państwa, które Sąd ten przeciwstawił państwowym jednostkom kontroli różnych sfer życia publicznego, takim jak PIH, PIS, PIP, itp.). Należy też odnotować, że wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszcz (w sprawie VI Pa 28/18), w którym nie budziło wątpliwości, iż pracownikiem organów kontroli państwowej, który pełnił służbę w szczególnym charakterze był pracownik, który od 1992 r. zajmował stanowisko starszego komisarza skarbowego w Urzędzie Kontroli Skarbowej, inspektora kontroli skarbowej czwartego stopnia i wykonywał obowiązki związane ze szczególnym nadzorem podatkowym. Trafnie również apelujący wskazywał na okoliczność, że powód wykonywał swoje obowiązki na podstawie (uchylonej) ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, która jest jednym z rodzajów kontroli państwowe, przy czym bardzo ważne było, że zgodnie z przepisem art. 13 ust. 6 inspektor dokonywał właśnie czynności kontrolnych. Inspektor kontroli skarbowej, był, bowiem w tych ramach uprawniony do prowadzenia takich czynności jak na przykład zarządzanie inwentaryzacji, przesłuchiwanie świadków i stron, czy dokonywanie ostatecznych obliczeń należności budżetowych (art. 38). Nie można wykluczać w tym kontekście, że w okresie zatrudnienia powód wykonywał bezpośrednio czynności kontrolne, w szczególności prowadził kontrolę podatkową, w takim zaś wypadku. Tymczasem Sąd Rejonowy nie poczynił żadnych ustaleń na okoliczność szczegółowego rodzaju obowiązków powoda na poszczególnych stanowiskach i w poszczególnych okresach zatrudnienia, nie wynikają one również w wystarczającym stopniu z dokumentów w aktach osobowych (tak np. odnośnie obowiązków powoda w roku 1997 i 1998 to jak wynika z arkusza oceny pełnił funkcję kierowniczą i kontrolę wykonywał wyjątkowo – k. 80, również później zajmował stanowisko kierownicze kierując wydziałem który kontrole prowadził).. Dokonanie tych ustaleń związanych zwłaszcza odnośnie do związku powoda z czynnościami w postępowaniach kontrolnych UKS wymaga, zatem prowadzenia postępowania dowodowego w całości, w związku z czym należało w omówionej części uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy (art. 386 § 4 K. p. c.). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji zobowiąże strony do złożenia wniosków dowodowych na wskazaną okoliczność, a w razie ich braku rozważy prowadzenie dowodu z przesłuchania stron.

Podstawą pozostawienia Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcia o kosztach znajduje w tym zakresie był art. 108 § 2 K. p. c.

SSO Tomasz Mrugowski

SSO Joanna Siupka – Mróz SSO Anna Brudkowska - Lau